

ning den at opnaa Ensartethed i de praktiske vigtige Bestemmelser, at opnaa det, at der i de Forhold, der have Betydning i den daglige Samhandel og i det praktiske Liv, virkelig gælder de samme Regler, og det er jo naaet for den allervæsentligste Del ved disse Forslag, forudsat altsaa, at hvert enkelt Land nu til syvende og sidst maatte blive ved sit eller i ethvert Tilfælde i det væsentlige blive ved sit. Derfor mener jeg, at man ikke har nogen Grund til at fortryde, at man kom til Samarbejde med de to andre Lande, og man kan ingenlunde, fordi man ikke som ved Bekse-loven eller Soloven er naaet til en ensartet Redaktion helt igennem, sige, at det er ikke nogen Nytte til at have forsøgt et saadant Samarbejde; thi der er som sagt allerede vundet meget derved, at Hovedbestemmelserne, de for det praktiske Liv vigtigste Bestemmelser, ere faktisk ens. Derfor tror jeg ogsaa — og jeg har jo heller ikke Grund til at tro andet efter de Forhandlinger, som have fundet Sted her i Dag — at man under Sagens videre Behandling vil være enig om at stræbe hen til det Maal: ikke at fjerne sig fra hinanden mere end nødvendigt, og navnlig ikke at fjerne sig fra hinanden med Hensyn til de Hovedregler, som have Betydning for det praktiske Liv. Jeg gaar nu ud fra, at dette Lovforslag vil blive prøvet i et Udvalg, og det bliver selvfølgelig et stort Arbejde for vedkommende Udvalg. Jeg venter derfor, at der i sin Tid vil komme til at foreligge en Betænkning fra Udvalgets Side, hvor man da vil kunne se formuleret nærmere de Forslag, som Udvalget har kunnet forene sig om, eller til hvilke der af Udvalget stilles Ændringer, og jeg skal jaaledes forbeholde mig nærmere at udtale mig om disse Ændringer, naar de foreligge her for Rigsdagen.

Det. Hansen: Den højtærede Justitsminister havde Ret i, at da jeg før talte om de Grunde, som vare anførte i Motiverne til Forsvar for den korte Præskriptionstid for Kautionsforpligtelser, nævnte jeg ikke dem alle. Jeg havde en Følelse af, at denne Sag ikke kan behandles udtømmende her ved første Behandling, og jeg maatte derfor indskrænke mig til at fremhæve, at der blandt de Grunde, som vare fremkomne, vare nogle, som jeg maatte anse for fuldstændig betydningsløse. Jeg skal heller ikke nu optage Diskussionen om dette Spørgsmaal, skønt det meget skulde glæde mig, om den højtærede Justitsminister vilde tage under nærmere Overvejelse, hvorvidt Kautions skal være Genstand for treaarig Præskription som Regel, og om det virkelig er noget, der for-

tjener at fastholdes. Jeg tror, at er der noget, som i Forretningsverdenen vil gøre Folk noget forstrækkede lige over for denne, som jeg før sagde, revolutionære Lov, er det navnlig dette, at de Institutter, Banker og Sparekasser, der tro sig sikre ved en solid Selvskuldbærerkautionsist, ville, jaaledes som Præskriptionsfristen er fastsat i dette Lovforslag, ikke alene til 10 Aar, men ogsaa til 3 Aar, komme i en vanskelig Stilling. Thi denne ny Frist vil let kunne medføre, at Kreditor's Sikkerhed, skønt han ikke har gjort sig skyldig i nogen som helst Forsømmelse, dog slipper ham af Hænde. Jeg skal tillade mig at anføre et Par Eksempler fra det praktiske Liv, hvor Kreditor, som har troet at være godt sikret gennem Kautionsisten, nu pludselig opdager, at der ikke længer er nogen Kautionsist, hvad der vil kunne ske, naar der kan være Tale om, at den treaarige Præskription skal løbe fra det Øjeblik, Fordringen er effektivt forfalden lige over for Kautionsisten. Nu sætter jeg det Tilfælde, at der bestaar et Gældsforhold, hvor det blandt andet er betinget, at hvis vedkommende udebliver med Rente og Afdrag mere end 8 Dage fra en vis Dag, medfører dette, at Fordringen forfalder, og at Debitor saa en Gang kommer mere end 8 Dage for sent med Rente og Afdrag. Saa er Fordringen forfalden, saa kan Kreditor gaa frem baade mod Hoveddebitor og mod Kautionsisten. Men saa kommer Debitor imidlertid med Renten og siger, at han haaber, at Kreditor vil undskylde, at han kommer nogle Dage for sent; betaler saa Rente og Afdrag og bliver saa ved at betale det i 3 Aar, 4 Aar osv.; saa kan han ikke mere, og Kreditor tror, at den hellige Grav er vel forvaret og gaar saa til Kautionsisten. Men denne, der har faaet Nys om, at Renten den ene Gang kom for sent, siger: „Nej, den Gang kom Renten for sent, og derfor er Forholdet bortfaldet.“ Altsaa maa Fordringen regnes for præskriberet, blot fordi Kreditor har vist den Liberalitet at se bort fra, at Debitor en Gang er kommen nogle Dage for sent. — Eller hvis man tager 10 Aars Præskription over for Kautionsisten, saa er Reglen den, at den løber, naar det er et staaende Forhold, hvor der kan gives Opsigelse, fra første Termin, hvortil der kunde være givet Opsigelse. Lad os sige, at der er et Fjerdingaars Opsigelse, saa løber Præskriptionen mod Kautionsisten fra et Fjerdingaars efter, at Fordringen er stiftet. Debitor vedbliver imidlertid at betale Renten, han kommer prompte og betaler den og maatte Afdrag oven i Købet, og saadan gaar det i 10 Aar. Men saa kommer han efter 10 Aars Forløb og siger: